Р Е Ш Е Н И Е
№ 40380

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 57 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **3887** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 83, ал. 6 и чл. 87, ал. 3 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба на П. П. Ч., [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 19, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 2, чрез адв. М. З., срещу Отказ рег. № 227000-715/15.01.2026 г. на началника на 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (РУ – СДВР), с който на основание чл. 83, ал. 5 във вр. с чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ на жалбоподателя е отказано издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие – пистолет „М.“, кал. 9х18 мм, № ИН253103.

В сезиращата съда жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност на постановения отказ поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и липса на мотиви. Жалбоподателят твърди, че органът неправилно му е дал 7-дневен срок по чл. 34, ал. 3 от АПК вместо 30-дневния срок по чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ, поради което неправилно е оставил без разглеждане депозираните в законовия срок обяснения и доказателства. Сочи, че в продължение на повече от 21 години разрешението му е било подновявано при идентични обстоятелства, а в отказа не е посочено кое обстоятелство се е променило. Моли отказът да бъде отменен, преписката да бъде върната на органа за ново произнасяне и да му бъдат присъдени направените разноски.

В открито съдебно заседание оспорващият се представлява от адв. З., който поддържа жалбата и изразява искане за отмяна на оспорения акт. Претендира сторените по делото разноски, за което представя списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

Ответникът - началника на 03 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмено становище по делото чрез пълномощника му юрк.Г. оспорва жалбата като неоснователна и претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд - София-град, Трето отделение, 57- ми състав, след като се запозна с административната преписка, жалбата и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
Жалбоподателят П. П. Ч. е притежавал Разрешение № 20160176985 за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за него, с удостоверение № 1528282 и приложение № 1528281 от 25.01.2021 г., за пистолет „М.“, кал. 9х18 мм, № ИН253103, валидно до 24.01.2026 г. Не се спори, че лицето притежава разрешение за същото оръжие от м. 01.2005 г. и то е било многократно подновявано.
На 02.12.2025 г. е входирано Заявление вх. № 136700-2046/02.12.2025 г. до началника на 03 РУ – СДВР за подновяване на разрешението. Към заявлението са приложени: декларация по чл. 87, ал. 1, т. 4 от ЗОБВВПИ, в която като основателна причина е посочено единствено „самоотбрана“; декларация по чл. 98 от ЗОБВВПИ; медицинско удостоверение № 1762/28.11.2025 г. от психиатър при Н. „Ц. Б. III“; удостоверение за техническа годност на оръжието от 28.11.2025 г.; удостоверение от стрелбищен комплекс от 28.11.2025 г. за проведени учебни стрелби с 50 броя боеприпаси; удостоверение от Национална следствена служба от 28.11.2025 г. за липса на обвинения по неприключени наказателни производства; електронна справка за съдимост от 03.12.2025 г. („не е осъждан“) и документ за платена такса.
По преписката са извършени служебни проверки по чл. 9, ал. 2 от Заповед рег. № I-з-2263/2012 г. на министъра на вътрешните работи. От докладни записки рег. № 227р-32948/08.12.2025 г. и рег. № 227р-33476/10.12.2025 г. се установява, че лицето не е криминално проявено, не поддържа връзки с криминалния контингент, живее на адреса, няма данни за психично заболяване, за налагани мерки по ЗЗДН или за сигнали за нарушаване на обществения ред. В докладна записка рег. № 227р-33877/12.12.2025 г. младши полицейски инспектор от група КОС е обобщил, че всички изискуеми документи са представени и проверките не са установили отрицателни данни, и е предложил преписката да бъде разгледана по компетентност. С резолюция от 16.12.2025 г. началникът на 03 РУ – СДВР е разпоредил да започне процедура по отказ на основание чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ.
С писмо рег. № 227000-23012/17.12.2025 г., с посочено основание чл. 26, ал. 1 от АПК, органът е уведомил жалбоподателя, че не е посочил основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешението, и че спрямо него започва процедура по издаване на отказ. На основание чл. 34, ал. 3 от АПК му е даден 7-дневен срок от връчването да представи възражения, обяснения и/или доказателства. Писмото е адресирано до адрес в[жк], различен от постоянния адрес на лицето. На 18.12.2025 г. жалбоподателят е уведомен по телефона, а на 22.12.2025 г. е получил писмото лично срещу подпис.
На 09.01.2026 г. жалбоподателят е депозирал в приемната на 03 РУ – СДВР писмени обяснения, заведени с вх. № 227000-383/12.01.2026 г., което е удостоверено и с докладна записка на дежурния служител от същата дата. В обясненията той се позовава на 30-дневния срок по чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ и подробно обосновава основанието „самоотбрана“. Излага, че от над 50 години практикува риболов, свързан с пътувания, често сам, нощем и по черни пътища, до отдалечени и безлюдни водоеми и крайбрежни местности, при което носи ценно оборудване и парични суми. Твърди, че преди 2005 г. неколкократно е бил ограбван със сила на язовирите „Д.“ и „А. И.“ и че от лодката му са извършвани кражби. Сочи още, че съпровожда сина си при

пренасяне на пари и ценности във връзка с търговската му дейност. Към обясненията са приложени годишен билет за любителски риболов, свидетелство за правоспособност „водач на кораб до 40 БТ по море“, свидетелство за регистрация на ветроходна яхта „Etap 22i“ (Бс 3360) от 11.12.2023 г. и снимка на яхтата.
С докладна записка рег. № 227р-1099/13.01.2026 г. служител от група КОС е предложил обясненията да бъдат оставени без разглеждане като подадени извън 7-дневния срок, изтекъл на 29.12.2025 г. Предложението е прието с резолюция от 14.01.2026 г.
На 15.01.2026 г. е издаден процесният Отказ рег. № 227000-715/15.01.2026 г. В мотивите му се сочи, че обясненията са подадени извън срока по чл. 34, ал. 3 от АПК и остават без разглеждане, че в приложените към заявлението материали не са представени никакви доказателства за съществуваща или потенциална заплаха за живота, здравето или имуществото на заявителя, и че посочването само на думата „самоотбрана“ не е достатъчно. Органът е приел, че при липса на данни за актуални, конкретни и целенасочени действия, застрашаващи личната безопасност на лицето, необходимостта от оръжие не е доказана.
За издадения отказ жалбоподателят е уведомен по телефона на 16.01.2026 г., а според жалбата го е получил на 19.01.2026 г. На 22.01.2026 г. той е предал оръжието и 50 броя боеприпаси в 03 РУ – СДВР с приемо-предавателен протокол.
На 29.01.2026 г. жалбоподателят е подал жалба вх. № 227000-1645/29.01.2026 г. срещу отказа до директора на СДВР чрез началника на 03 РУ – СДВР. Преписката е постъпила в СДВР на 06.02.2026 г. По делото няма данни директорът на СДВР да се е произнесъл по жалбата в двуседмичен срок.
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Оспореният отказ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, който подлежи на съдебен контрол по силата на чл. 83, ал. 6 от ЗОБВВПИ. Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес да оспори отказа като негов адресат. Доколкото актът е бил обжалван по административен ред, срокът за съдебното му оспорване се определя по чл. 149, ал. 3 от АПК, а не по чл. 84, ал. 2 от АПК, на който неправилно се позовава жалбоподателят. Директорът на СДВР е едноличен орган и е бил длъжен да се произнесе в двуседмичен срок от получаването на преписката съгласно чл. 97, ал. 1 от АПК – до 20.02.2026 г., поради което жалбата, съдът приема, че жалбата е подадена в срок. Предмет на съдебния контрол е първоначалният акт. Жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Оспореният акт е издаден от началника на 03 РУ – СДВР, което е РУ по постоянен адрес на заявителя. Съгласно чл. 83, ал. 5 във вр. с чл. 87, ал. 3 от ЗОБВВПИ началникът на РУ на МВР издава разрешението или мотивирано отказва издаването му, поради което актът е издаден от материално и териториално компетентен орган. Актът е в писмена форма и съдържа реквизитите по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания.
Съдът намира обаче, че актът е издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.
Съгласно чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ в едномесечен срок преди изтичане на срока по чл. 84, ал. 2 лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, подава заявление по образец за подновяване на разрешението до съответния началник на РУ на МВР, придружено от изрично посочени документи. Съгласно ал. 3 на чл. 87 разрешението се издава по реда на чл. 83 от закона. Разрешението по своята правна същност е благоприятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. Посочването на основателна причина е задължителен елемент на

заявлението на физическо лице съгласно чл. 76, ал. 3, т. 3 от ЗОБВВПИ, а според чл. 58, ал. 1, т. 10 от закона тя трябва по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешението. Когато органът приеме, че заявлението не съдържа такава причина или че тя не е подкрепена с доказателства, той по същество констатира непълнота или несъответствие на заявлението с изискванията на закона.

За тази хипотеза чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ изрично задължава органа да уведоми писмено заявителя и да му даде указания и 30-дневен срок за отстраняване на непълнотите и несъответствията, през който срокът за произнасяне по ал. 5 спира да тече. Нормата е специална по отношение на общите правила на чл. 30, ал. 2 и чл. 34, ал. 3 от АПК и изключва тяхното приложение. Органът няма право на преценка и не може да определи друг срок или да приложи друг ред. Разпоредбата на чл. 34, ал. 3 от АПК има различно предназначение – да осигури на страната възможност да изрази становище по вече събраните доказателства преди издаването на акта, а не да отстрани непълноти в подаденото заявление. В този смисъл е и последователната практика на Административен съд София-град – Решение № 5858/15.10.2021 г. по адм. дело № 2429/2021 г., Решение № 5015/21.07.2022 г. по адм. дело № 997/2022 г. и Решение № 7450/04.06.2024 г. по адм. дело № 11797/2023 г.

В случая с писмо рег. № 227000-23012/17.12.2025 г. органът изрично е констатирал липса на основателна причина, но вместо 30-дневния срок по чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ е дал на жалбоподателя 7-дневен срок по чл. 34, ал. 3 от АПК, без да му даде и конкретни указания какви обстоятелства и доказателства са необходими. Писмото е връчено на 22.12.2025 г., поради което законовият 30-дневен срок е изтичал на 21.01.2026 г. Обясненията и доказателствата са подадени на 09.01.2026 г., т. е. в законовия срок, а оспореният отказ е издаден на 15.01.2026 г. – преди този срок да е изтекъл.

Отделно от това, дори да се приеме, че е приложим срокът по чл. 34, ал. 3 от АПК, обясненията и доказателствата са постъпили при органа на 09.01.2026 г. – шест дни преди издаването на акта. Съгласно чл. 35 от АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени. Съгласно чл. 36, ал. 1 от АПК органът е длъжен да събере всички относими доказателства. Сроковете по чл. 34 от АПК не са преклузивни за постъпилите по преписката доказателства, поради което органът не може да остави без разглеждане доказателства, с които вече разполага, и едновременно с това да мотивира отказа си именно с липсата на такива доказателства. Точно така е процедирал органът в случая: в отказа е прието, че „не са представени никакви доказателства“ за заплаха, след като представените обяснения, свидетелства и снимков материал съзнателно са били изключени от преценката.

Така допуснатите нарушения са съществени, тъй като са засегнали правото на заявителя да участва в производството и да се защити, и са довели до неизясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Ако обясненията и доказателствата бяха обсъдени, изводът на органа относно наличието на основателна причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ би могъл да бъде различен. Нарушенията представляват самостоятелно основание за отмяна на акта по чл. 146, т. 3 от АПК.

Съдът не дължи произнасяне по същество дали изложените от жалбоподателя обстоятелства представляват основателна причина „самоотбрана“ по смисъла на чл. 58, ал. 1, т. 10 от ЗОБВВПИ, тъй като тази преценка е предоставена на административния орган и следва да бъде извършена след надлежно проведено производство. Следва да се отбележи, че предходните разрешения не пораждат придобито право на подновяване – законодателят е въвел периодична проверка на

предпоставките именно за да се прецени наличието им към момента на всяко ново произнасяне. Поради това доводът на жалбоподателя, че досегашното подновяване задължава органа да поднови разрешението и сега, е неоснователен. Органът обаче е длъжен да обсъди конкретно всички заявени обстоятелства и представени доказателства и да изложи ясни и последователни мотиви дали те обосновават по несъмнен начин необходимостта от притежаване на оръжие за самоотбрана.
Изпращането на писмо рег. № 227000-23012/17.12.2025 г. до адрес, различен от постоянния адрес на жалбоподателя, не е довело до нарушаване на правата му, тъй като писмото е получено лично.
С оглед на гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че жалбата е основателна. Оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката – върната на административния орган за ново произнасяне по подаденото от жалбоподателя заявление. При новото произнасяне органът следва да даде на заявителя указания и 30-дневен срок по чл. 83, ал. 2 от ЗОБВВПИ за посочване и доказване на основателна причина, да обсъди всички постъпили обяснения и доказателства при съобразяване на разпоредбата на чл. 35 от АПК и да се произнесе с мотивиран акт в срока по чл. 83, ал. 5 от ЗОБВВПИ.
С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК искането на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателно. В негова полза следва да бъдат присъдени 5,11 евро за внесена държавна такса и 410 евро заплатено адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие, или общо 415,11 евро, които следва да се заплатят от юридическото лице, в чиято структура е административният орган, издал незаконосъобразния акт – Столична дирекция на вътрешните работи.
Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК, съдът,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Отказ рег. № 227000-715/15.01.2026 г. на началника на 03 РУ при СДВР, с който на П. П. Ч. е отказано издаване на разрешение за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие – пистолет „М.“, кал. 9х18 мм, № ИН253103, като незаконосъобразен.
ИЗПРАЩА делото като преписка на началника на 03 РУ при СДВР за ново произнасяне по реда на ЗОБВВПИ по подаденото от П. П. Ч. Заявление вх. № 136700-2046/02.12.2025 г., съобразно дадените с решението указания по тълкуването и прилагането на закона.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на П. П. Ч., ЕГН [ЕГН], сумата от 415,11 (четиристотин и петнадесет евро и 0,11 цента) евро разноски по делото.
Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчването му на страните.